

[Thisted Knudsen.]

virrende. Vi skal have en klar og enkel regel. Her bør man lægge mærke til, at de motorkørende selv forlanger den regel — det er en udbygning af sikkerhedssynspunktet — at alle motorkørende skal stoppe, før de kommer til en befærdet vej. Det kan ikke svække det almindelige synspunkt, at vi skal have en klar regel. Jeg håber derfor, den højtærede justitsminister vil vende tilbage til sit gamle standpunkt, og at det i det kommende udvalg vil være muligt at skabe flertal for den betragtning, at vi skal have ubetinget stop; så klarer vi nok vanskelighederne i byerne.

Tilsidst skal jeg gøre et par bemærkninger om cyklisterne. De skal efter min opfattelse have deres plads i solen, for de har det såmænd ikke for godt på landevejene. Jeg har ikke noget imod, at de kører to side om side ved dagslys; da kan de motorkørende orientere sig på lang afstand, og man kan såmænd godt køre uden om et kærestepar, uden at man behøver at skille dem ad! Men enhver, der færdes med motorkøretøj efter mærkets frembrud, ved, hvilken kolossal risiko cyklisterne pådrager sig ved at køre to side om side, når det er lygterne, der skal klare problemet. Dette, at vejene nu er afmærket med refleksglas, betyder, at man i mange tilfælde slet ikke er i stand til at skønne over, hvorvidt man står overfor en cyklist eller en refleksanordning på et vejtræ. Jeg skal derfor henstille, at man også tager dette problem under overvejelse og af hensyn til cyklisterne selv forbyder dem efter lygtetændingstid at køre to side om side.

Tilsidst skal jeg udtale det håb, at de kommende udvalgsforhandlinger vil vise, at der er flertal for at skabe bedre plads for sikkerhedssynspunktet end den, den højtærede justitsminister har givet det i sit lovforslag.

Vagn Bro: Det lovforslag, som den højtærede justitsminister har fremsat for tinget, indebærer på en række punkter udmærkede nye regler. De er for en dels vedkommende gennemgået af mit partis ærede ordfører, til hvis udtalelser jeg i alt væsentligt kan slutte mig. Med hensyn til det spørgsmål, som jo ikke mindst blev omtalt af den sidste ærede taler, problemet om den frie

fart, skal jeg tillade mig at gøre nogle bemærkninger. På dette område er vi, der ønsker indført virkelige realitetsforanstaltninger i bekæmpelsen af de ulykker, som vi alle er enige om er for mange, svært stillet, idet såvel den højtærede nuværende justitsminister som den tidligere justitsminister har stemt for den frie fart, og det er jo således, at noget af det sværeste her i landet er at følge den gamle regel, som man burde efterleve: at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Det bliver det vanskelige punkt, det bliver i virkeligheden hovedpunktet, om vi kan komme denne indstilling til livs. Også for mig er målet jo fri fart; dog skulle man efter min mening have ventet med at indføre den frie fart, indtil forudsætningerne derfor var tilstede. Jeg ved, der er mange, som siger, at vi må ikke være gammeldags, vi skal lovgive også med fremtiden for øje. Ja, det gælder f. eks. i skolespørgsmål og med hensyn til en række andre problemer, men her, hvor man ved, at den overhåndtagende fart betyder, at folk bliver prøveklude på sygehusene, og at der pålægges hjemmene økonomiske ofre, der havde det været rimeligere, om man, inden man indførte den frie fart, først havde sørget for bedre veje, bedre materiel og navnlig for, at færdselskulturen var blevet forbedret.

Da vi sidste gang behandlede færdselsreglerne, var der en ting, som ikke kom frem, og det beklager jeg. Sagen er jo den, at om ethvert problem kan der fremføres overbevisende begrundelser for og imod; men når man hører udtalelser fra en person, der står i en fremtrædende, officiel stilling, og som er repræsentant for en institution, hvor man har regler, som vi er betænkelige ved at indføre, og som han vender sig imod, forekommer det mig, at vi bør lytte og sagligt tage standpunkt — ja, hvis man mener, at det vigtigste ved et stort nordisk politichef-møde er middagen på d'Angleterre, så er det jo ligegyldigt. Under den 5. nordiske politichefkonference i København i september 1951, hvor alle Nordens politichefer var tilstede, talte Stockholms politichef som den svenske delegations hovedordfører. Han kom altså fra et land med fri fart; og derfor synes jeg, det er beklageligt, at hans udtalelser ikke er blevet fremdraget. Jeg anmoder om tilladelse til at citere nogle